

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehac nunquam
in lucem prodire

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Carbonio Populonie[n]si episcopo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

HISTORIOLA SANCTI CERBONII EPI
SCOPI POPVLONIENSIS PER D. GREGORIUM
Papam scripta, Lib. 3. Dialog. Cap. 11.

VIR vite venerabilis Cerbonius, Populonij Episcopus, ma- ^{Octobris} gnam diebus nostris sanctitatis suæ probationem dedit. ^{Humanitas eius erga milites quosdam.} Nam cum hospitalitatis studio valdè esset intentus, die quadam transeuntes milites hospitio suscepit: quos, Goththis superuenientibus abscondit, eorumq; vitam ab illo- rum nequitia abscondendo seruauit. Quod dum Gorthorum Regi perfido Totilæ nunciatum fuisset, crudelitatis immanissimæ vesania successus, hunc ad locum, qui octato vrbis huius milliario Merulis dicitur, vbi tunc ipse cum exercitu sedebat, iussit duci, eumq; in spectaculo populi ^{Proijcitur v. n. deuo- rans.} vsus ad deuorandum proijci. Cumq; idem Rex perfidus in ipso quoq; spectaculo confedisset ad inspiciendum mortem Episcopi, magna po- puli turba confluxit. Tunc Episcopus in medium deductus est, atque ad eius mortem immanissimus vsus exquisitus: qui dum humana membra crudeliter carperet, sæui Regis animum satiaret. Dimissus itaque vsus ex cauca est: qui accensus & concitus Episcopum petijt: sed subito suæ ferocitatis oblitus, deflexa ceruice, submissoque hu- ^{Vrsus imma- nis mansue- scit, & eius labit pedes.} militer capite, lambere Episcopi pedes cepit: vt patenter omnibus daretur intelligi: quia erga illum virum Dei, & serina corda essent hominum, & quasi humana bestia- rum. Tunc populus, qui ad spectaculum venerat mortis, magno clamore versus est in admirationem venerationis. Tunc ad eius reuerentiam colendam Rex ipse per- motus est. Quippè cum quo superno iudicio adum erat, vt qui Deum sequi prius in custodienda vita Episcopi noluit, saltem ad mansuetudinem bestiam sequeretur. Cui rei hi, qui tunc præsentés fuerunt, adhuc nonnulli supersunt, eamque cum omni illic populo se vidisse testantur.

De quo etiã viro aliud quoq; miraculum, Venantio Lunensi Episcopo narrante, cognoui. In ea nanq; Populonij ecclesia, cui præerat, sepulcrum sibi præparauit. Sed cum Longobardorum gens in Italiam veniens cuncta vastasset, ad Helbam insulam recessit. Qui ingruente ægritudine ad mortem veniens, clericis suis sibiq; obsequenti- bus præcepit, dicens: In sepulcro meo, quod mihi præparauit Populonij, me ponite. Cui illi cum dicerent, Corpus tuum illuc qualiter reducere possumus, qui à Longo- bardis teneri loca, eadem, & vbiquè eos illic discurrere scimus? Ipse respondit: Redu- cite me securi: nolite metuere: sed festinè sepelire me curate: moxq; vt sepultum fue- rit corpus meum, ex eodem loco sub omni festinatione recedite. Defuncti igitur cor- pus imposuerunt naui. Cumque Populonium tenderent, collectis in aëre nubibus, immensa nimis pluuia erupit. Sed vt patesceret omnibus, cuius viri corpus naus illa ^{Insigne mi- raculum.} portaret, per illud maris spatium, quod ab Helba insula vsq; Populonium duodecim milliariibus distat, circa vtraque nauis latera procellosa valdè pluuia descendit: & in nauem eandem vna pluuia gutta non cecidit. Peruenerunt itaque ad locum clerici, & sepultura tradiderunt corpus sacerdotis sui. Cuius præcepta seruantes, ad nauem sub festinatione reuersi sunt. Quam mox vt intrare potuerunt, in eundem lo- cum, vbi vir Domini sepultus fuerat, Longobardorum dux crudelissimus

Gummar aduenit. Ex cuius aduentu virum Dei habuisse spiri- tum prophetiæ claruit: quia ministros suos à sepultu- ra suæ loco sub festinatione disce- dere præcepit.

Claruit pro- phetiæ spiri- tu.